

HUMOR_ZASINÁČ.SK 2012

Zborník Fóra humoristov pri Knížnici Juraja Fándlyho v Trnave

ISBN 978-80-88695-34-9

© Knížnica Juraja Fándlyho v Trnave

Obsah

ÚVOD	3
LACO HANNIKER DO KAŽDÉHO POČASIA	5
JANKA BLAŠKOVÁ	7
KAROL BODORIK	10
MARIÁN DROBNÝ.....	15
LACO HANNIKER	17
VOJTO HARING.....	23
OLDO HLAVÁČEK	27
MIKULÁŠ JARÁBEK.....	29
EVA JARÁBKOVÁ-CHABADOVÁ	32
EVA KOPÚNKOVÁ.....	33
MÁRIA KUTÁKOVÁ-OPATOVSKÁ	38
MARIÁN MAKAR MRVA.....	40
NATÁLIA MURAT-ORAVCOVÁ	46
LADISLAV SZALAY	49
PETER VALO	53
BEATA VARGOVÁ-KURACINOVÁ	55

ÚVOD

Milí čitatelia,

práve ste otvorili v poradí tretí zborník prác členov literárneho klubu Fórum humoristov, ktorý pracuje pri Knihnici Juraja Fándlyho v Trnave už štvrtý rok. V tomto roku boli členovia klubu veľmi aktívni, pripravili celý rad zaujímavých podujatí. Svoje literárne zručnosti prevetrali pri scenároch a dramaturgii programov v rámci „Rodinných balení“, ale i pri prezentácii nových kníh, či predstavovaní zaujímavých hostí. A to nebolo všetko, v tých programoch museli aj sami moderovať, čítať, či hudobne spríjemňovať atmosféru. Mali sme obavu, že na svoju vlastnú tvorbu nebudú mať čas ani energiu. Ako vidíte, nie je to pravda. Opäť si môžeme prečítať príspevky našich stálych prispievateľov:

Janka Blašková

Karol Bodorik

Marián Drobný

Vojto Haring

Mikuláš Jarábek

Eva Jarábková-Chabadová

Marián Makar Mrva

Beáta Vargová-Kuracinová

Určite zaujmú aj poviedky našich sympatizantov Olda Hlaváčka a Petra Vala, ktorých príspevky sme uverejnili aj v zborníku v roku 2011. V tomto ročníku vám predkladáme tvorbu ďalších autorov, ktorí majú blízko k humoru a satire: Evy Kopúnkovej, Márie Kutákovskej-Opatovskej a Natálie Murat-Oravcovej. Novinárka, výtvarníčka a spisovateľka Natália Murat-Oravcová je aj autorkou kresieb, ktoré tento zborník ilustrujú.

Rok 2012 bol výnimočným rokom v živote klubu. Okrem čestného prezidenta klubu - Tomáša Janovica, začali sme prijímať aj čestných hostí. Prvým z nich je Laco Hanniker – Trnavčan, žijúci momentálne

v Maďarsku, pracujúci v Bratislave. Prokurátor, ktorý v roku 2012 vydal svoju desiatu knihu pod názvom Mreže, do literárneho klubu Fórum humoristov určite patrí. Na prezentácii v Bratislave i doma, v Trnave, sa humoristi nezapreli a prišli so zdravicou nielen k vydaniu knižky, ale i k jeho životnému jubileu. Túto zdravicu uverejňujeme v plnom znení. Zároveň nám Laco Hanniker ponúkol zo svojej tvorby niečo, čo náš tohtoročný zborník obohatí.

Milí čitatelia, humoristi nám ponúkajú humorný pohľad na vážne problémy, zamyslenia nad svetom a o ľuďoch okolo nás, aby sme mohli my, čitatelia, objavovať neustále niečo nové vo svojich životoch. Posúďte sami, ako sa im to podarilo.

Želáme príjemné čítanie!

**Benjamína Jakubáčová
Knížnica Juraja Fándlyho v Trnave**

LACO HANNIKER DO KAŽDÉHO POČASIA

Zdravica pre jubilanta

PETER: Vážení prítomní, prichádzame z neďalekej Trnavy a radi by sme Lacovi zablahoželali k jeho ďalšiemu úspešnému literárnemu počinu a odovzdali mu spomienkový darček na náš spoločný program s názvom "Dobry ročník", v ktorom bol naším hosťom spolu so svojimi rovesníkmi. Program sa uskutočnil v rámci cyklu Rodinných balení pod hlavičkou Literárneho klubu Fóra humoristov Knížnice Juraja Fándlyho v Trnave.

EVA: Trnava má v Lacovom živote a v jeho literárnej tvorbe nezastupiteľné miesto. Sem treba zaradiť jej začiatky, tu začal dozrievať, tu sa z neho začal stávať „dobry ročník, (aj keď ty tvrdíš, že úplne zrelý sa už narodil), tu sa stretol s prof. Záhradníkovou, svojou nezabudnuteľnou slovenčinárkou a aj s jej pomocou začal písať. Úplne na začiatku písal spolužiakom ospravedlnenky, ale tie boli také neuveriteľné, že mu to zakázali, a tak prešiel na dlhšie žánre, teda poviedky.

PETER: Sme tu však najmä preto, lebo si považujeme za povinnosť poodhaliť vám Lacovu literárnu tvorbu z úplne iného pohľadu, ako je zvykom. Podrobili sme ju hĺbkovej analýze, ale s jej komplexnými výsledkami vás pre krátkosť času nemôžeme zoznámiť. Pozývame vás však na opakovaný krst knihy do trnavskej knižnice, kde sa s ňou budete môcť zoznámiť podrobnejšie. Analýzu sme zamerali hlavne na upriamenie pozornosti čitateľa na to, že Lacova tvorba je popretkávaná množstvom humorných príhod a situačných gagov, veľmi podobných starým známym vtipom, na ktorých sme sa veľmi dávno bavili. Predsa si neodpustím kratučkú ukážku analýzy. Hneď v prvej poviedke Miništrant je pozoruhodná scénka popisu vraždy. Citujem:

„Netáraj a podaj to poleno od sporáka. Nie to, hrubšie. To“.
„Zostane krv, veľa krvi, dôstojný pán, hovorili sme, že krv nie!“
„Drž konečne papuľu, Varga. Hotovo! A nehovor mi, kurva, dôstojný pán. Tu sa to nehodí.“

Pripomína tiež známy vtip, keď malý vnúčik dostal od deduška na zvedavú otázku, prečo babička tak zmätene pobehuje po záhrade, odpoveď: "Nebud' zvedavý a podaj ďalší granát."

Eva: Sú ľudia, ktorých je ťažké niekam zaradiť. Pozrite na Laca, keby bol herec, určite by hral kladných hrdinov, prípadne milovníkov, občas sa správa ako mladý rebelant a pri tom je to prokurátor. Je to proste náš človek, a práve preto sme ho požiadali o čestné členstvo vo Fóre humoristov a stal sa hneď druhým najčestnejším členom tohto fóra. Druhým preto, lebo prvým a zároveň aj čestným prezidentom je pán Tomáš Janovic. My ostatní, stále menej a menej čestní členovia vo FH, ťažko do h-úmoru pracujeme, čestní členovia iba zdobia.

Rada by som sa ešte vrátila k nášmu spoločnému programu a nezabudnuteľným zážitkom s Lacom. Už počas jeho prípravy v návale radosti zo stretnutia ma v miestnej reštaurácii pojal z ničoho nič do tanca, pričom ma v "zápale boja" (inak sa náš tanec nedá nazvať) oprel o vykurovacie teleso. Ale iba raz, lebo si rýchle uvedomil, že je prokurátor.

V programe som mala rozhovor s Lacom vzorne pripravený. Zbytočne, nepustil ma vôbec k slovu a to okamžite, ešte pred položením prvej otázky, svojím impozantným úvodom "počkaj, počkaj, keď toto nepoviem, tak mi vyrazí bok". Následne začal komunikovať s obecenstvom a ja ako moderátorka som sa iba prizerala. Veď počkaj, prídeš ty do Trnavy!

Peter: Na záver sa však ukázal ako rodený gentleman a láskavý hosť. Prítomné dámy obdaroval ružami, dovezenými zo zahraničia, t. j., zo svojej záhrady a chlapcov, rovesníkov sklenenými guľkami, ktoré počas stredoškolskej exkurzie v národnom podniku Skloplast nakradol s komentárom, že on sa už s guľkami nehrá.

Skrátka Laco je človek do každého počasia. Keď prší, pozve vás na ryby a keď je horko, tak do chládku a keď treba, tak aj za mreže.

Eva Jarábková - Chabadová a Peter Dobák

JANKA BLAŠKOVÁ

Stracené mátohy

Pri prechádzke po Trnave som zočila plagát „ Strašidelný večer na radnici“. Toto strašenie sa malo konať na druhý deň, vlastne večer. Na tútok akciu som sa veľmi tešila. Tešila som sa, ale celkom zbytočne. Už viac rokov sa chystám na strašidelnú noc na Bojnickom zámku, šak furt mi to nevychádza. Preto ma ten plagát o strašení zaujal. Je to u nás doma v Trnave, tak hurá na to. Lenže, keď som tam, hneď ako sa začalo stmívať, prišla, na bráne vysel plagát, že program sa z technických príčin nekoná. Sklamaná a smutná som odesla, tak spravili aj ostatní ľudia a bola ich celá kopa. Niektoré dзецúrence si veru aj poplakali. Nešťasné kukali na nebo, či nevidia voláku bosorku, alebo iné strašidlo. Ale ništ.

Rozmýšlám, gdze sa stala tá strašná chyba? Hádam si radniční páni povedali, že ľudie sú už dost vylakani? Alebo mali bosorky špatnú navigáciu? Alebo majú metle na benzín a šetrá? Ani by som sa nečudovala, šak ho za posledný týden zvyšovali aj tri rázy. Tak asi mákali négdze indze, blýž ge svojemu domu. A my trnafčané zme sa nemohli bát len tak ze srandy. Čúl nám neostáva ništ inšé, len bát sa naozaj, o svoju budúcnost, lebo čo ket sa též z technických príčin nebude konat.

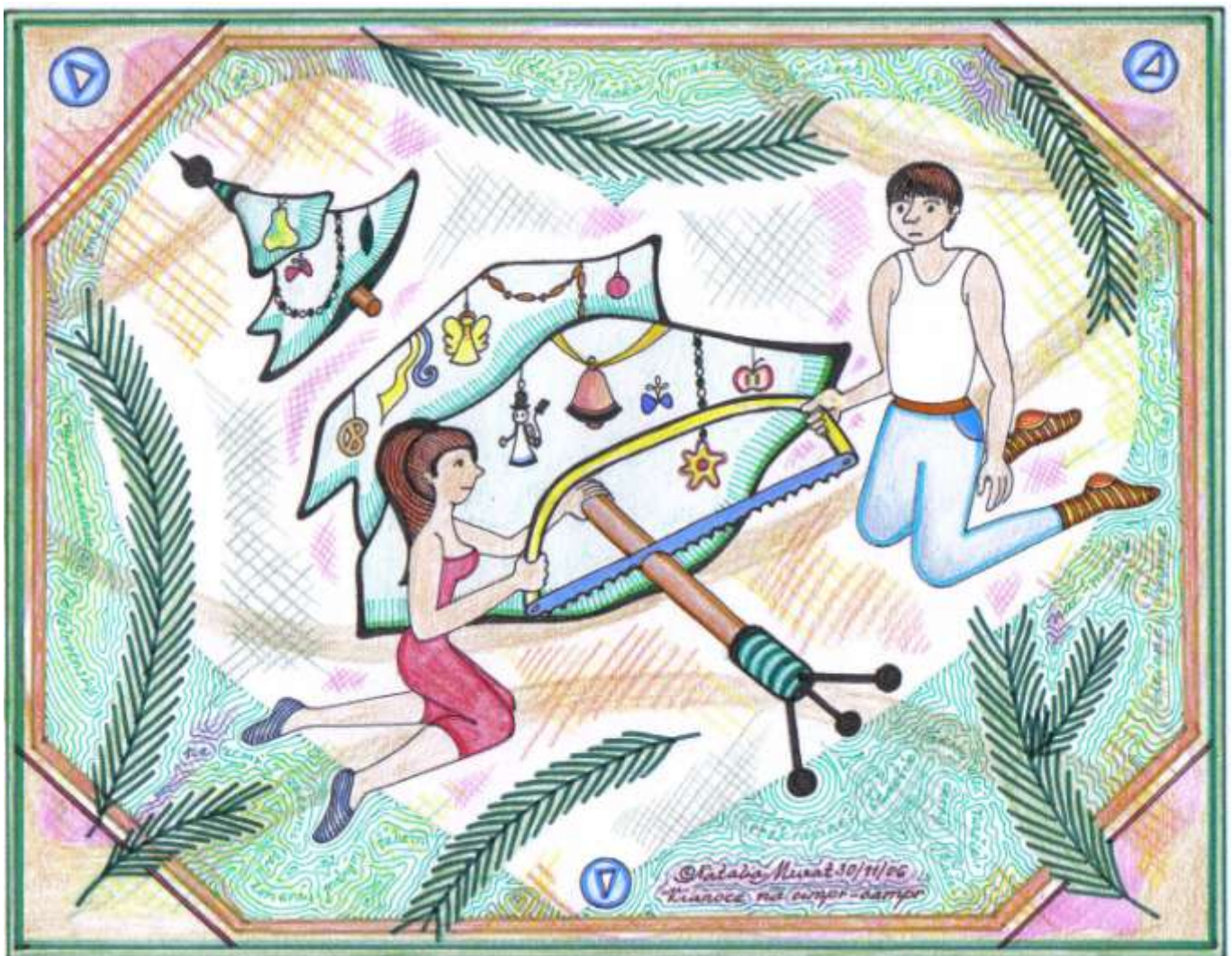
Gdze majú ľudie k sebe blíš

Pri náščeve nemocenskej v Trnave sa presvečíte, že tam majú ľudie k sebe celkom blísko. Nevíte, jag je to možné? Tak si skúste v uvedenej inštitúcije nastúpit do výtahu. Tam sa mosíte nalepit jeden na druhého, dokonca sa poobímat, aby ste sa do výtahu mescili a dvere sa mohli zavret. Že prečo? Lebo nejaký umelec, vážil asi dvacat kilóv, tam namontoval výtach, kerý má odvést štyroch človekóv, no bohužál je menší jak kadzibutka, kerá je len pre jedného. Cestúvání v takémto výtahu je velice neprijemné, zvlášť, ket nékerý cestujúci frištukuval cibulu a nedaj boch cesnek. O fajčárovi, kerý na vás fučí, už any nehovorím. Tak vidzíte, jag majú ľudie k sebe blýsko.

Ešče v jednom sú výtahy na poliklinike unykátne. Ket sa po dlhém čekání, do jedného dostanete, furt nevíte, kam vás doveze. Zastává gdze scú, odvezú vás kam scú, zastaví vás gdo sce. Tak sa často stáva, že si urobíte exkurziju od štvrtého poschodzá až do pivnice. Vozíte sa, vozíte (šak je to zadarmo) natlačení a bez luftu. Že vám uteče aftobus, alebo zmeškáte dochtora, to nikemu nevadzí. Že to stojí čas a eletriku, to též nikemu nevadzí. Možná by stačilo tý lifty len porádno našteluvat. V dobe, ket sa líta na mesác, dokonca na Mars, mohol by sa taký odborník najst.

Botku, možná dokonca výkričník, za takúto jazdu smrci, vám ušchedrá maródy fajčáci pret budovu. Vy sa scete konečne nadýchnut čerstvého trnavského zduchu, ony vás ovalá smradlavým dymom. To,

že fajčá pod prístreškom polikliniky, též nikemu nevadí. Pani ministerka, prindzite na náščevu k nám, ja vás povýtahujem, možná sa vám to bude lúbit. U nás majú ľudé k sebe bliš.

KAROL BODORIK

Bernolák, trnafský budzytel

**Už je to skutečnosť taká,
že zme maly Bernoláka.
Vyhlásyl za slovenčinu
ausgerechnet trnafčinu.**

**Keho sa to Slovač laká?
To Antona Bernoláka.
Tak prytvrdzyl gramatyku
až narobyl šlamastyku.**

**Očujete od rodáka
cytácyje Bernoláka :
„Po trnafsky trepte, pýšte,
po trnafsky dzecy týšte!**

**Nestrovly „Št'úrovci“ totok
Zavédly znamének potok!
Makčene, vokáne - samá čačka!
Z takého makkého - je behačka!**

**Nemylujem Rusó Žaka
len našého Bernoláka.
My len jehóf ctýme jazyk
Ctyl sy ho aj Amróz Lazík**

**Aj my šecy, dámy pány,
No skrátka my - Trnavany
Taký nám on jazyk dal,
že aj kočky mnaučá: MNAU!**

Neplatný diplom

Otvoril som poštovú schránku. Odkedy som na ňu zvonka nalepil tri žlté nálepky „Neprajem si reklamu“, býva väčšinou prázdna. Naplní sa okolo desiateho v mesiaci. Výpisy z účtov, faktúry a zloženky. Prvé vyberám obálky od poisťovní, ktoré obsahujú platobné poukážky. Otváram ich, a v poradí podľa dátumu splatnosti ich uložíam do kufríka. Výpisy z účtov dávam na jednu kôpku na stôl. Cez víkend ich pootváram, skontrolujem a založím. Na ďalšiu kôpku odkladám žiadosti o charitatívne príspevky. Chodí mi ich neúrekom. Čím častejšie človek prispeje, tým častejšie dostáva ďalšie žiadosti. Raz za štvrt'rok žiadosti roztriedim, z duplicitných nechám iba tie najčerstvejšie a ostatné hodím do tašky s odpadovým papierom. Obálky vezmem do banky a pošlem charitatívne príspevky. Z časopisov som odriekol všetky „militaristické“, ako Střelecká revue, Střelecký magazín, ATM a podobné. Z časopisov mi pravidelne chodí časopis „Slovenská energetika“ zo Slovenských elektrární. Dostávam ho zrejme ako bývalý dlhoročný predseda redakčnej rady tohto časopisu. Ďalej tam bývajú listy, ktoré obsahujú objednávky na koncerty kapely Old Boys Jazz Band, ktorej velím. Sem – tam je v schránke žltý lístok z pošty, aby som si prevzal doporučenú zásielku. Keď sa idem pozrieť kto je odosielateľ, mám mrazenie v chrbte, aby to neboli policajti. Našťastie, spravidla sú to dokumenty od správy domu alebo z mesta. Odrazu vidím obálku, ktorá mi nie je povedomá. Prišiel mi list zo Slovenskej technickej univerzity. Po schodoch do bytu premýšľam. Promoval som v šest'desiatom piatom. Odvtedy ubehlo štyridsaťpäť rokov. Že by univerzita usporiadala stretnutia svojich absolventov? To je divné! To si predsa robia absolventi sami. Všetku poštu odkladám na stôl a obálku z univerzity zvedavo otváram. Po prvom prečítaní som neveril vlastným očiam. „Vážený pán, ... blablabla... pri sťahovaniach sa na fakulte stratili kvalifikačné hárky,...blablabla...v indexe Vám chýba v druhom ročníku podpis skúšajúceho z chémie Ing. Petroviča,... blablabla ...ak nezabezpečíte do mesiaca podpis

skúšajúceho do indexu, Váš diplom sa stane neplatným. Očakávame....blablabla.... S pozdravom...“

Stratil som dych, podlomili sa mi kolená a musel som si sadnúť. Ešte že mám v poriadku podpisy od profesorov Gondu, Šišoláka, Garaja, či akademika Čabelku. Napil som sa vody a list som si znovu pozorne prezrel a prečítal. Je na perforovanom papieri, pečiatka je správna, podpis prodekana pre študijné záležitosti čitateľný. O podvod alebo vtip nejde. Budem musieť niečo urobiť. V prvom rade musím zistiť, kde Ing. Petroviča nájdem. Je veľmi pravdepodobné, že si moju bizarnú skúšku z chémie bude pamätať.

Najlepším zdrojom informácií je internet. Ja si toho chlapa „vygúglujem“. Ako vysokoškolský pedagóg určite veľa publikoval. Ak ho nájdem ako autora publikácií, potom ho nájdem na niektorej vysokej škole. Iste ešte učí. Vygúgloval som ho. Ing. Petrovič stále učil na chemickej fakulte v Bratislave. Cez internet som zistil číslo telefónu. „Pán docent, pomôžte mi vyriešiť môj problém.“ Do telefónu som mu popísal problém. Ani mi nedal dopovedať a prerušil ma. „Nie ste prvý, komu idem riešiť tento problém. Archív stratí dokumenty a bývalí študenti a vyučujúci aby to riešili. Môžete prísť za mnou na katedru zajtra ráno s indexom?“ Jasavým hlasom som prisľúbil. „Nejasajte, rozmyšľajte si, ako ma presvedčíte, že som Vás skúšal a dal som Vám známku. Dovidenia.“ Na druhý deň ráno o ôsmej som ho čakal na katedre. Keď prišiel, nedôverčivo si ma prezeral. „Dobrý deň. Pod'ťe dnu“ a otvoril dvere svojej kancelárie. „Ako ma chcete presvedčiť?“ Keď som mu začal rozprávať o skúške začal sa usmievať. Pamätal si, že sme sa na skúške videli prvý raz, že som vyriešil všetky rovnice a dokonca že som vedel, že parapara-dichlór-difenyl-trichlór-metylmetán je prášok DDT. Bez problémov mi skúšku do indexu zapísal. Išiel som na dekanát strojníckej fakulty a predložil som index. Očakával som, že dostanem papier, v ktorom bude, že som chýbajúci podpis o skúške v indexe doložil, a tým mám platný diplom. Namiesto toho mi úradníčka oznámila, že podpis

pána Drozda, skúšajúceho predmet „vedecký komunizmus“, sa v mojom indexe nezhoduje s jeho podpisovým vzorom, ktorý je na dekanáte a klasifikačný hárok sa stratil. Preto, ak chcem papier o tom, že mám platný diplom, musím priniest' v indexe podpis, ktorý bude v súlade s podpisovým vzorom skúšajúceho. Pamätal som si, že ten vedkomunista má vtáčie meno, Kos, či Drozd, pamätal som si, že to bol veľký Fták, funkcionár, ktorý nechal dvoch mojich spolužiakov opakovať štvrtý ročník kvôli skúške z vedeckého komunizmu! Kde ja dnes nájdem toho Ftáka? Ako ho presvedčím, že som u neho urobil skúšku, keď hárok sa stratil. Skúšal som ho nájsť cez internet, ale nič som nenašiel. Stranícka agenda KSS od ústredného, cez krajské až po okresné orgány v elektronickej forme, vlastne nejestvuje. Nedá sa ani odhadnúť, kam takých Ftákov zaviala nežná revolúcia a kapitalizmus. Z mnohých sú úspešní kapitalistickí podnikatelia. Za počítačom ma obliealo horko, celý som sa spotil. Mysľou mi prebehlo: „Nakoniec kvôli tomu Ftákovi prídem o diplom!!!“

Strhol som sa a otvoril som oči. Nie som za počítačom. Ležím celý spotený. V šere vidím spáľňu, dvere do predsiene. Som doma v posteli. Konečne prichádzam ku zdravej mysli. Doma spím. Neplatnosť diplomu, to bolo iba zlý sen! Diplom mám platný. Nakoniec, keby aj nie. Kto by už od sedem rokov penzionovaného inžiniera s viac ako štyridsaťročnou praxou, ktorého v slovenskej jadrovej energetike poznajú skoro všetci, pýtal diplom? A keby aj, ako by sa dozvedeli že je neplatný? A keby aj vedeli že je neplatný, čo by mi urobili? Vyhodili by ma? Ak by to urobili, ukončili by moje váhavé rozhodovanie, kedy už tej práce nechať a užívať si dôchodok. Tvár a krk som si opláchol vlažnou vodou a vliezol späť do postele. Je sobota a môžem si dlhšie pospať. Oči mám síce zatvorené, ale myseľ nie a nie prejsť do spánku. Namiesto toho mi myseľou preletujú námety do mojej druhej knihy.

Hádam si odpočiniem a nebudem musieť vo sne zháňať podpisy od vyučujúcich na vysvedčenie z gymnázia, lebo z vyučujúcich žije už iba jeden telocvikár....

MARIÁN DROBNÝ

VÁM LAHOSTAJNÝM!

(apríl 1995)

**Sú ľudia, ktorí životom sa sunú
bez cieľa, nápadu, hrošiu majú kožu,
nič sa ich nedotkne, dni, noci uplynú
v ich prázdnom živote -- večne mlčať môžu.
Každému prikývnu, každý rozkaz splnia,
nezaujme ich osud suseda,
utiekajú sa k silným do výslnia,
ich rozhovor je prázdna beseda.
Nemajú problémy -- pravda a či klam
to je im jedno -- ich duša je prázdna,
ovládne ich každý - víťaz, lebo klan,
či je to krivda, či lož nehorázna.
Nebudú sa veru za tú pravdu biť,
ich heslo je jedno: Len pre seba žiť!
Radi ich majú štátov kruhy vládne,
ich mlčanie im dáva súhlas k zlu,
pretože im, ver, nikdy nenapadne
brániť ľud krivde, lebo útlaku.**

**Sú ľudia, ktorým pravda v srdci leží,
za pravdu chcú i život položiť,
nie je im to jedno, ako život beží,
nechcú lži a klamstvu večne otročiť.
Sú to tí, čo hlas svoj hore zdvihnú,
zatínajú päste, hrozia osudu,
nad krivdou iných, čo im oči zvlhnú
a snažia sa pravdu pohnúť dopredu.
Sú trňom v očiach vládnucemu spolku,
pretože na bôle, krivdy ukážu**

**a mocní rýchle, ihneď, bez okolku
spravodlivosť a pravdu zakážu...**

**VY – ĽAHOSTAJNÍ, ktorým je to jedno,
kto ľudstvu vládne, riadi osudy,
či národ je hore a či padne na dno,
či ho tí mocní vedú do biedy...**

**VY oporou ste krivde, ktorá ľudu vládne,
ktorá umlčuje spravodlivých hlas,
kvôli VÁM pravda celkom na dno padne,
je utláčaná, bitá, denne, zas a zas.
Za svoje prebendy a výhodičky malé,
za teplé miesto v panskom závetrí,
dávate hlas svoj krivde neskonalej,
svojím mlčaním, krivým svedomím.**

**Nie teda silní, ktorí vládnu mocou
a pravdu hádžu na dno žalára,
ale VY ĽAHOSTAJNÍ, dňom i nocou,
VAMI tá krivda peklo otvára.
A pokiaľ VY budete stále mlčať,
pravda na hraniciach bude blčať!!!**

PERLIČKY DEMOKRACIE NA SLOVENSKU

(február 1997)

Mlčanie národa je najhlasnejší, do neba volajúci výkrik!

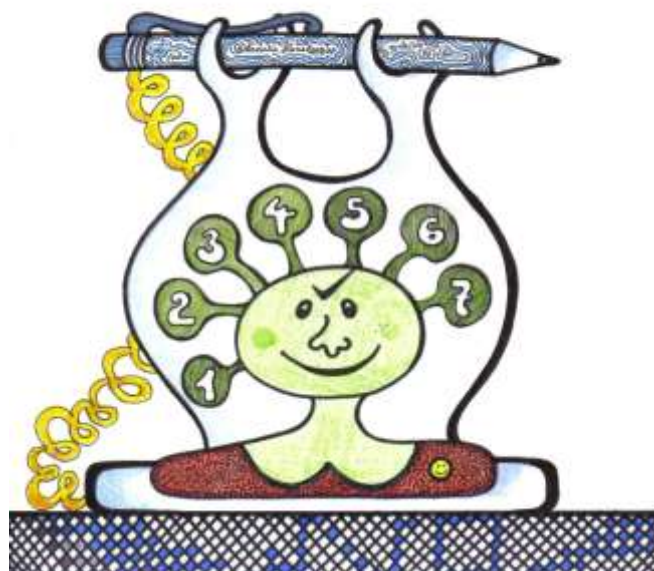
**Nedostatky našich zákonov znamenajú pre štátnu byrokraciu
dostatok úplatkov.**

Aj plat máme malý, aj hrubý mesačný príjem tenký.

**Jeho prejav v parlamente býva vrcholne diétny-absolútne nemastný,
neslaný.**

Slovenská ozvena: Kedy sa budeme mať dobre? Už ste sa mali.

Zo života: Za dobrou kosťou behajú nielen psi.

LACO HANNIKER

Výpisky zo zošita prokurátora

svedkyňa

**..s Deziderom Lakatošom žijem
v družobnom pomere.**

obvinený

**..kukuricu som neukradol, ale
túto som vypestoval
z vlastného semena.**

trestné oznámenie prokuratúre

**..vzhľadom na to, že som sa
dostal do veľmi neprijemnej
situácie, obraciam sa na vás už
ako na poslednú dištanciu,
ktorej verím, že čelí zákonom a
spravodlivosti.**

obvinený

..narodil som sa tak, ako je to uvedené na prvej strane tohto protokolu.

obhliadka činu

..po ľavej strane od dverí sa nachádza umývadlo, v ktorom sa nachádza príborový nôž, odtok z vodovodu, špinavý uterák, drôtenky a iný rôzny bordel.

návrh na podanie obžaloby

..Jiří Stojka neuviedol na svoju obhajobu nič podstatného, udáva len, že je nevinný.

obvinený

..Norbert mi pol dňa vysvetľoval, pod ktorým obrazom je ukrytý trezor, takže po vchode do kancelárie som zistil, že tam fakticky visia tie dva obrazy a trezor som našiel hneď na druhý pokus.

obvinený

..čo som obedoval ja, si už presne nepamätám, ale Ružička asi tak 4 whisky.

obvinený

..v súvislosti s aktívnou športovou činnosťou som bol viackrát liečený na psychiatrii.

svedkyňa

..prehlasujem, že vo veci svojho odmietam vypovedať, viac k veci nemám čo dodať a to, čo som vypovedala, sa zakladá na pravde a nič som nezamlčala.

poškodený

..ja som s bratmi Kohúčikovcami spolupracoval od začiatku roka 1995 tak, že som s nimi začal spolupracovať a to hlavne tak, že sme plánovali v budúcnosti spolupracovať.

rekonštrukcia vraždy

..k rekonštrukcii bola použitá figurantka Jana Štefovičová – zapisovateľka.

grafologická expertíza

..píše pravou rukou, z čoho je zrejmé, že je pravák.

výpoveď

..vypovedať nebudem, vyjadrím sa potom, alebo ešte neskôr.

výpoved'

..obvinený sa mi vyhýbal a nechal sa zatajovať. Občas mi zatelefonoval, že teraz mi peniaze nemôže vrátiť, pretože volá zo zahraničia, napríklad z Dunajskej Stredy.

obvinený

..z Rakúska som po dvoch rokoch odišiel na Slovensko. Tu nič nerobím, len žijem.

výpoved'

..dvoch nevinných ľudí ste odsúdili len preto, že sú cigáni, alebo ako ich nazvali na súde "etnická skupina". Ja mám 43 rokov, ale v živote som nepočula, že "etnická skupina". Nehádzte nás cigánov do jedného vreca s takými slovami. To už, než by sme mali byť "etnická skupina", nech sme zasa radšej cigáni.

anamnéza

..krádeže majú u obvineného charakter pracovného procesu. Nie je možné, aby si pri dnešných cenách heroínu zaobstarával peniaze na drogu

legálne, keďže za celý svoj doterajší život pracoval iba dva dni.

poškodená

..asi o 10.00 hod. mi volali z polície, že mám vylomenú firmu a po príchode som zistila, že je to pravda.

obvinený

..v roku 1991 som bol vo väzbe – iné problémy som nemal.

anamnéza

..vojenčinu som odslúžil celú bez hodnosti a iných nepríjemností.

úradný záznam

..na tunajšiu súčasť bolo cez 158 oznámené, že na zdravotné stredisko bola prevezená neznáma osoba ženského pohlavia, ktorá z neznámeho dôvodu podľahla smrti. Zomrelá osoba stála na zástavke MHD a z neznámeho dôvodu prišlo menovanej neznámej zomrelej osobe zle.

obvinený

..na otázku: odkiaľ viem, že môj bývalý nájomník Deák býva u matky, pretože má zlomenú nohu, odpovedám, že to viem preto, lebo tú nohu som mu zlomil ja.

cestná kontrola

..po zistení priestupku som menovanému zakázal ďalšiu jazdu a vydal som mu povolenie na jazdu.

podozrivá

..ukradnutý bicykel som dala doma vyskúšať synovi, pričom som zistila, že mu je veľký.

záznam

..následne Katarína poškrabala Zola na tvári a hádka vyvrcholila tým, že Zolo zobral z chladničky kuchynský nôž a bez slova ním pichol Katarínu do ľavej časti brucha. Následne na to sa obaja ihneď udobrili.

výpoveď

..podozriví sa dopustili trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa par. 231 Tr. zák. tým, že mi znemožňova-

li pobyt na určitom mieste, držaním a zvieraním v náručí podozrivej so slovami "Gašparko, bozkaj ma," čo robili proti vôli oznamovateľa, teda mňa.

vlastná charakteristika

..v živote som pracoval iba raz ako čašník v diskobare KROKY, aj to len tri hodiny.

podnet

..čo je podľa vás stará špina? To ste mysleli mňa? Potom si vás dovoľujem požiadať o vysvetlenie, aký je rozdiel medzi starou a novou špinou?

výpoveď

..je to človek s veľkým B, teda zbabelec.

zápis

..zistilo sa, že tie lieky majú negatívne účinky na alkohol aj na celý prípad.

konfrontácia

..išli ste k lekárovi, no tam ste neuspeli a preto ste išli ku gynekológovi.

oznámenie

..homopatológ, buzerant a alkoholik Vladimír Mojka a starosta obce Ján Daniš mi sústavne siahajú cez satelit na zdravotný stav a pohlavný úd, čo je veľmi bolestivé.

výpoved'

..keď obvinený zakričal "už vás mám" zdalo sa mi, že je vpredu, až keď zakričal "vy, svine" zistil som, že je vzadu.

obvinený

..mne na živote nezáleží, vždy som bol sprostý, lebo neviem ani čítať, ani písať a to, čo čítate, píše niekto iný a nie ja.

podnet

..a keď si vyšetrovatel' policajt Kováč myslí, že júl je jarný mesiac, tak nech ide do riti a nie robiť vyšetrovatel'a.

výpoved'

..policajti ma bili a moju výpoved' vykonštruovali, keď napísali, že som triezvy, hoci v skutočnosti som bol opitý ako prasa.

podnet

..momentálne som vo väzbe. Každý, kto tu je, hovorí, že je nevinný, aj keď je vinný. Ja som nevinná.

záznam

..na svoju obhajobu uviedol, že ju prvýkrát udrel preto, že sa nepriznala, že mu bola neverná a druhýkrát preto, že sa mu k nevere priznala.

vypočúvaný

..poučeniu som rozumel, ale nie celkom.

výpoved'

..nepoznám paragrafy ako trebárs advokát, pretože som slušný a čestný človek.

výpoved'

..pri stánku so zdravou výživou som vypil asi štyri vodky.

výpoved'

..nič som neurobila, nič som neukradla, prosím vás, už sa to viackrát nestane.

podnet

..manžel ma bil. Keď som mu povedala, že to pôjdem dať k súdu, tak mi povedal nech idem hoci aj do riti. Tak som tu.

záznam

..u menovaného bolo nájdené väčšie množstvo pornografických materiálov. Ich časť bola ponechaná na stanici pre ďalšie využitie.

VOJTO HARING

Epigramy

HORENOS

Nos vysoko,
vyššie bradu –
bežný postoj
v kope smradu.

ECCE HOMO

Že t'a cnosť a právo zdobí,
že k tým slušným patríš?
Ľudia, čo ten u nás robí?
Pribíme ho na kríž!

GALÉRIA PRÍRODY

Obrázky
z lesov a lúk,
odpadky,
smeti a hluk.

NA JAVISKU ŽIVOTA

V živote hrám
iba šteky.
Čo tam rola...
Peniažteky!

HUBÁRSKY KALAMBÚR

Že som zberač spol'ahlivý
doniesol som z poľa hlivy.
Keď svit vráti nebu deň
doma hliviet' nebudem.

Narcis a Echo

Radorečná a klebetná víla Echo sa dostala do nemilosti bohyně Héry. Tá ju kľatbou uvrhla do nemoty. Ale nie úplnej, jednoducho nemohla prehovoriť ako prvá. Iba lovila koncovky z toho, čo vyslovil niekto iný. Takto kruto postihnutá dievčina sa zalúbila do namysleného mládenca Narcisa. Kľatba jej znemožnila prejaviť sa, tak sledovala samolúbeho Narcisa a čakala na svoju príležitosť.

- Holými rukami som zabil medveďa,- chválil sa pred priateľmi, -
tuto za kaktusom. Echo bystro priskočila k nemu a ako sa na ozvenu patrí, odpovedala:

- Tu som.

Narcis sa zľakol.

- Čo chceš odo mňa? Doteraz si nevyslovila ani hlásku.

Echo na to:

- Lásku!

Narcis bol zvyknutý na komplimenty, ale aj tak ju odmietol. Ohrdnutá dievčina bola spaľovaná ohňom márnej lásky tak dokonale, že onedlho z nej zostala len nehmotná ozvena. Tol'ké nešťastie pobúrilo božstvá odplaty. Krásneho šuhaja začali „opalovať“ utárané a klebetné ženy. Tie ho svojou výrečnosťou úplne zmorili. Vtedy si spomenul na Echo. To by bola manželka! Tichá, hovorila by len vtedy, keď by on chcel. Smútok a bezmocný hnev ho stravoval. Postupne sa začal strácať, až sa zmenil na kvet – narcis. Biela farba charakterizuje smútok a žltá plameň hnevu na všetky utárané ženy sveta.

Experiment

Konečne som sa rozhodol ten experiment uskutočniť. Zastal som uprostred námestia pri pouličnej lampe. Jej hladký okrúhly stĺp ma pritáhoval. Teraz alebo nikdy! Chytil som sa ho pravou rukou a začal ho obiehať. Čím ďalej rýchlejšie. Chvil'ami sa mi zdalo, že som už zazrel svoj chrbát. Tak som zvýšil tempo. Už-už som sa mal, ale vždy som si unikol. Vyčerpaný a spotený sedím na obrubníku chodníka a uvažujem, ako experiment vyhodnotiť.

Záver: Seba asi nedobehnem. Tak treba dobehnúť iných!

Komentáre

IMPERARE PARENDO DISCIMUS

Plínius ml.

Rozkazovať sa učíme poslúchaním

Či to vari

naša vláda nerobí?

Vládne, lebo

počúva hlas Európy!

PECUNIA NON OLET

Vespanianus

Peniaze nesmrdia

**Nielen cisár,
takto radi
uvažujú
všetci smradi.**

ALEA IACTA EST

Caesar

Kocky sú hodené

**Už nám nieto rady,
pohliadnite davy!
Vrhli sme do vlády
zas kockaté hlavy.**

Aforizmy

**Iniciatíve sa medze nekladú.
Iba polená pod nohy.**

**Klasifikácia žien podľa
pohybov:**

- a) tie, čo hýbu rozumom**
- b) tie, čo hýbu jazykom**
- c) tie, čo hýbu zadkom.**

**Ked' nemôžeš postúpiť –
odstúp!**

**Prázdne reči vedieme obyčajne
vtedy, keď máme v hlave.**

**Byť pravdovravný, je
jednoduché.**

**Zložitejšie je znášať tie
následky.**

**Komu chýba životný zmysel,
mal by si ho
vymyslieť, aby mal aspoň
životný výmysel.**

**Nestrácajte odvahu! Aby ju
náhodou nenašiel
váš nepriateľ.**

**Treba sa tešiť aj z maličkostí.
Napríklad z výplaty.**

**Priznajme si, koľko utrpenia
nám spôsobuje čo i len štipka
šťastia. Iných!**

Smiech je vraj kýchnutím mozgu. Tak teda „Na zdravie“.

OLDO HLAVÁČEK

Nestrkaj do toho prsty!

„Pán Hlaváček, hráte v divadle, v televízii, píšete do časopisov, pomôžte mi. Posielam svoju historku a vy ju uverejníte!

Nadpis: NESTRKAJ DO TOHO PRSTY! Je polnoc, celé mesto spí. Tmu a ticho preťal zúfalý hlas mäsiara Plajvajzla – pomóóóc! Býval sám a z terasy svojej vily vytrčal skrvavenú ruku, čím spôsobil paniku, hrôzu a strach. Policajti dorazili bleskovo. Plajvajzel štvrtil sviňu a sekáčom si odfaklil prsty. Policajti vyniesli Plajvajzla, prsty a fl'ášu borovičky do služobného auta. Frčali do nemocnice. Búchali na vráta, búchali a búchali, až konečne z pootvorených dverí vyceril zuby rozospatý vartáš Lojzo – „Ti drbe? V noci ideš rozbiť bránu? Za to, že si policajt, sa nepoondím. Iným pánom som neotvoril!“ Zámka cvakla a polícia s Plajvajzlom onemela pred ústavom národného zdravia. Zúfalejších policajtov svet nevidel. Hlavou im vírili výčitky, prečo do toho pchajú prsty? Prečo pomáhajú ranenému, ktorý, ako sa neskôr zistilo, sviňu ukradol. Naložili pacienta do auta, pred vilou ho vysotili a naparili mu pokutu za rušenie nočného pokoja. Prsty mu zastokli za klobúk, fl'ášu borovičky zastokli za sedadlo a s pocitom správne vykonanej služby sa presunuli do cely predbežného zadržania, kde v absolútnej samotke zasadili Plajvajzlovú borovičku do vysmädnutej pôdy.

O rok neskôr.

Náčelník strážnej služby Lojzo sa vyšplhal do pozície vedúceho posudkovej komisie a Plajvajzlovi priznal 50 % invaliditu. Môže teraz svojim bavorákom vraziť do protismeru a parkovať, kde chce. Policajti - už ako inšpektori - nemôžu spávať. Vyšetrujú otrasný prípad. Hana H. podala trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a. Kúpila v bufete tlačenuku a našla v nej dva prsty. Keby majiteľka tohto bufetu nebola manželkou policajta, nebol by tento zložitý prípad strčený pod koberec. Koniec.

Oldo, čo vy na to? Čakám odpoveď. Henrich H.“

„Milý Henrich, odpovedám s veľkým oneskorením. Poštovú schránku ktosi vytrhol zo steny a predal do zberne starého železa. Tam som našiel list a hneď, medzi schránkami v zberni, som si ho prečítal. Netušil som, že v tej chvíli stojím na štarte prekliatej dráhy. Chcel som ísť rovno do redakcie a historku odovzdať, lenže pri prekračovaní brány mi luplo v kolene a ďalej ani krok. Prosíkal som, nech si ma v tom starom železe nechajú. Možné by to bolo vraj iba vtedy, keby som mal zdravie zo železa. Na káre ma dobrák, čo predáva schránky do starého železa, odviezol pred zdravotné stredisko. Bohu som ďakoval, že mi poisťovňa povolila zavrtáť skrutku do bedrového kĺbu až o dva roky, teraz by mi ju ten chlap šlohol. S barlou za dve tisícky som dokrival nazad ku starému železu a skoro ma šľak trafil. Auto pred brány mi ukradli aj s kufříkom a vašou historkou. Po troch týždňoch mi z autobazáru zatelefonovali a pýtali sa, či mi niečo nechýba. Bodaj by nie. Auto! Nenašlo sa. V autobazáre sa našiel len kufřík s vašou historkou: Nestrkaj do toho prsty! Tak teda nestrkám.“

PS: Historku predsa len uverejnia.

MIKULÁŠ JARÁBEK

Kikirikí limeriki

ONAKVEJŠÍ STRIPTÍZ

**Už každú striptérku, bože,
zaskočí aj dáma z lôže.
Komu by sa z pánov chcelo
pozerať na nahé telo,
keď sa dáma zvlieka z kože.**

SMUTNÁ LOVE STORY

**Keď bol Jano v Tatranskej
Polianke,
kašľal a túžil po Janke.
Vykašľala sa Jana na Janka,
ďaleko je tá Polianka,
kašle Jano na Janku pri Anke.**

RADOSTNÝ PREPAD

**Vorkoholikov z Čane
zasvrbeli dlane.
Eurá aj s bankomatom
odviezli si vlastným autom,
prilepšia si za ne.**

KOMU PATRIA TATRY

**Už aj v Grande v Lomnici
investiční maniaci
pripravujú smelé plány
prenajímať apartmány
medved'om po opici.**

KANDIDÁT NA MANDÁT

**Istý chytrák v Nitre
dal si zmerať IQ.
Hoci tára len dve na tri,
do parlamentu vraj patrí,
že tam bude výkvet IQ.**

MANŽELSKÉ JARMO

**Jedna pani z Pravna
chce byť rovnoprávna.
Vraj ju manžel hýčka,
že je jeho polovička,
bude z toho kauza právna.**

NAPÍNAVÉ ROZTRŽKY

**Aj komáre v Štúrove
majú hody krvavé.
Vrhajú sa na Slovákov
hordy húnskych vlkolakov,
drž sa Slovač v Štúrove!**

Reflex(y)ikon

VIRTUALITA

**Kto si virtualitu obľúbi,
tomu aj pečené holuby
lietajú virtuálne do huby.**

VÝPREDAJ REFLEXIÍ

**Hlboké reflexie
ostávajú bez ozveny
aj za výpredajové ceny.**

POLOPRAVDY

**Vlastné klany
obľubujú gorily,
polopравdy im ochránia
biznis gorilí.**

POLITIKA EROTIKA

**Sľubovať vernosť jedinej
vyskúša si aj pri inej.**

NEOMYLNÍ LÍDRI

**Neomylní
zvyknú iným vyčítať,
aké chyby by si mali
k vlastným kontám pričítať.**

KAŽDÝ LÚBI SĽUBY

**Anička dušička nekašli,
aby nám marišku nenašli.
Ďalší sú hore pokope,
zдания ešte aj konope,
zase nám cez rozum prešli.**

Pikantné chuťovky

**Jablko, čo ponúkal had,
už dávno strávil sexuálny hlad.**

**Keď vlci v košiari skántria najkrajšie
ovce, bača má po harašmente.**

**Casanova sa venoval ženám aj knihám,
dnešným casanovom stačia
iba obrázky z Playboya.**

**S humorom to v posteli nezaberá
ani pri standing ovation.**

**Mnohí autori sa kvôli úspechu
spriahnu aj s prelietavými múzami.**

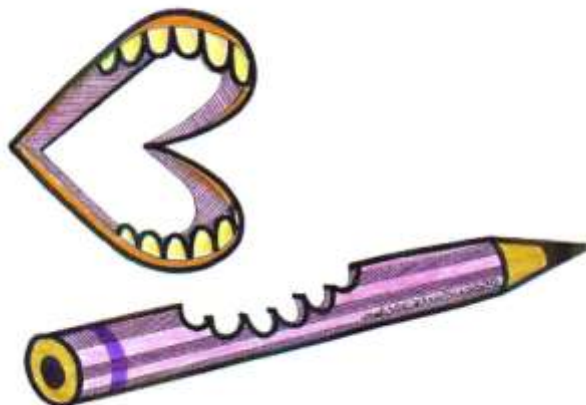
**S nástupom feminizmu sa aj múzy viac
prikláňajú k autorkám ako k autorom.**

**Mladších partnerov ženy láske učia,
starších zo samej lásky mučia.**

**Na nové modely áut lákajú mužov hostesky,
pri údržbe veteránov sú dobré aj manželky.**

**Politici sú trvalým príkladom vernosti –
ich láska k sebe samým nepozná neveru.**

**Keď telo predbieha rozum,
hodí za hlavu aj srdce.**

EVA JARÁBKOVÁ-CHABADOVÁ

**60 rokov u muža je šťastný vek,
ešte môže, ale už nemusí.**

**Ešte môže splodiť syna, ale už nemusí
stavat' dom, prípadne sadit' stromy.**

**Ešte sa mu môžu páčiť dievčatá, ale
už nemusí trpieť ako zvieru, keď ho odmietnu.**

**Môže ráno sľúbiť žene, že sa večer vráti,
ale nemusí povedať ku ktorej.**

**Môže si ešte zaviazať šnúrky na topánkach,
ale už by si mal kúpiť aj jedny mokasíny.**

**Môže sa ešte lyžovať, ale už nemusí
odkladať palice.**

**Môže si ešte zatancovať, ale nemusí,
keď hrajú hymnu.**

**Môže si ešte zabehať, ale musí sa
pustiť plota.**

**Môže sa ráno kludne pozrieť do zrkadla,
ale nemusí veriť všetkému, čo vidí.**

**Môže sa aj učesať,
ale nemusí si robiť cestičku.**

**Môže kludne zakusnúť do slaniny,
ale nemusí si z nej vytiahnuť zuby.**

**Môže sa vybrať na dovolenku,
ale nemusí si pamätať, kde bol.**

**Môže si ešte nájsť nových priateľov,
ale už s nimi nemusí chodiť do školy.**

**60-ročný muž si síce nemôže vždy robiť
čo chce, ale z toho, čo robí, musí mať radosť,
zábavu, pôžitok, potešenie a chuť nikdy neprestať.**

**60-ročný muž, ktorému sa toto všetko dá povedať bez toho,
aby sa urazil, je úžasný a zaslúži si našu lásku a priateľstvo.**

EVA KOPÚNKOVÁ

Večerníčky pre (ne)dospelé detičky

Nič nové pod slnkom. Vysielali sa a vysielajú večerníčky pre detičky - a čo tak pre (ne)dospelé detičky? Tie obyčajné, detské, vraj strácajú na sledovanosti. Je príčinou skutočnosť, že pomaly po cigaretke začnú siahat' už predškolači? Podľa vraj hodnoverných tvrdení už školáci považujú obyčajnú cigaretu za prežitok a siahajú čoraz častejšie po marihuane. Vraj to nie je tvrdá droga, tak čo!?

Počuli sme (ale aj naši) Večerníčky, ktoré sa prispôbili novému trendu. Sú obdobou najobľúbenejších rozprávok starých materí. Nuž, vybrali sme tie, ktoré sú určené na všedné dni:

O Kozliatkach, Cisárove nové šaty a Šípková Ruženka.

Ale máme na sklade Večerníčky na dni sviatočné.

O kozliatkach

„Kozliatka, kozliatka, otvorte, ide vám mamička, nesie vám mliečka!“ Takto začína rozprávka o kozliatkach. A veru aj tá novodobá. Vystupuje v nej vlk, ktorý chcel zo začiatku pomáhať poľnohospodárstvu, aby nesvedomití gazdovia nevylievali mlieko do hnojiska. Žiaľ, nepochodil. Nuž snažil sa upozorniť na nedobré správanie sa ľudí kozliatka. Čo urobil? Poznal od starého deda rozprávku, ako sa dostať ku kozliatkam, nuž skúsil to a pri ich domčeku zavolať: „Kozliatka, otvorte, ide vám mamička, nesie vám mliečka.“ Ale múdre kozliatka, poučené mamičkou, sa najprv chceli presvedčiť, či to nie je dajaký narkoman. Pozreli cez fotobunku, zbadali vlka a dali sa do smiechu. A bolo sa čomu smiať. Pred chalúpkou stál vlk a olizoval si prednú labku. Dostal výprask od zajaca, ktorému chcel ukradnúť cigaretu. A nebola to obyčajná cigareta. Zajačik ju dostal na skúšku od kamošov, aby získal do rodiny narkomanov svojich blízkych i vzdialených príbuzných. Zajačik sa nezľakol – ved’ si z cigarety predtým potiahol – a na vlka zaútočil. To mu však nestačilo. Prinútil vlka, aby skúsil získať kozliatka ako budúcich dílerov. Z ochrany mlieka pred skazou nebolo zrazu nič. Vlk stál pred chalúpkou a nevedel sa rozhodnúť. Starej kozy sa bál. Čo tak skúsiť prehovoriť kozliatka? Možno sa k nemu pridajú. Ale múdre kozliatka vlka do domčeka nepustili. O drogách vedeli. Neboli im však po chuti. Aby vlk neprišiel o biznis, donútil mlynára o zmenu imidžu a znova sa vrátil ku kozliatkam. Znova nepochodil. Hrubý vlkov prízvuk kozliatkam prezradil, že vlk je narkoman a neotvorili. Aj keď kováč trochu vlkovi hlas zbrúsil, nepomohlo to. Keby nebol vlk lakomec a podstrčil kováčovi skladačku, možno by bol vlkov hlas podobný baránkovi.

Chudák vlk sa podobral na nemožné. Postavil sa pri zadných dvierkach školského ihriska. Neuvedomil si, že ihrisko je rajom športovcov a – na školách existuje protidrogová prevencia. Keďže nikoho nezískal, ukryl sa do najhlbšieho lesa, a možno práve to mu zachránilo život.

Cisárove nové šaty

Na jednom sídlisku v nemenovanom meste bol správcom obytného domu pán Cisár. Nielenže bol hrdý na svoje priezvisko, ale sa podľa neho aj správal. V činžiaku bol neobmedzeným vládcom. Kto sa mu nepodvolil, oľutoval.

Jedného dňa sa do činžiaka nast'ahovali noví nájomcovia. Traja. Pán Cisár si zo začiatku (podľa ich správania) myslel , že sú homosexuáli. Ale všetci traja? To mu nejako nešlo do jeho cisárskej hlavičky. Vyslal teda svojich vnukov na výzvedy. Keď nič nevyňuchali, rozhodol sa konať sám. Kdesi – kamsi a šidlo vyskočilo z vreca. Traja nájomcovia pod rúškom noci prijímali návštevy. Pán Cisár týmto návštevám zabrániť nemohol, pretože tajomní votrelci neprekročili prah jeho teritória. Vždy zat'ukali na jeden oblok nájomcov (tí bývali na prízemí), a keď sa otvoril, putovali z rúčky do rúčky biele obálky. Takto sa to opakovalo každý týždeň. Urazený správca sa rozhodol pozvať neporiadnych nájomcov na koberček...

Ostrieľaní mládenci len na to čakali. Vedeli, že pán Cisár je držgroš a hulvát, a že za pár suchotavých papierikov je ochotný aj bok si odrať. Líškali sa mu, aký je super človek, že bez neho by v dome nemali tak teplúčko, teplú vodu, čisté schodisko, len jeho zásluhou sa do činžiaka nedostanú bezdomovci. Tol'ko do správcu húdli, až sa naparoval ako páv. A keď mu mládenci prezradili, že sú predstavení jednej novej sekty a ľudia, ktorí k nim chodia, sú ich veriaci, správca bol nadšený. A mládenci kuli železo d'alej. Vraj aby tí úbožiaci nemuseli postávať pod oblokom a byť na očiach zvedavcom, poprosili ho, či by ich v určitý deň a v určitú hodinu nepustil do činžiaka. Bude to od neho bohumilý skutok.

Pán Cisár privolil. Veriaci nemenovanej sekty boli pánovi domu povďační a vždy mu darovali nejakú tú maličkosť. Nájomcovia boli spokojní a pán Cisár tiež. Nájomcovia sa osmeľovali čoraz viac. Nahovorili správcovi, že ich nová sekta má znak v podobe zelenej ratolesti. Keď dovoľí, veriaci im budú na znak úcty a vierovyznania

odovzdávať pri návštevách zelenú ratolesť v kvetináči. Správcovi to neprekážalo. Naopak. Aj jemu sa dostalo úcty v podobe sprepitného. Prišiel deň, keď rastliniek bolo toľko, že ich spolu s tromi mládenkami uložil v kotolni. Mal prísľub, že len čo rastlinky podrastú, prídu záhradníci a úrodu zoberú.

V obytnom dome však býval aj jeden dedo – vševedo, ktorý do všetkého strkal nos, a preto sa s pánom Cisárom neráčili. Keď raz zabudol pán Cisár zavrieť dvere kotolne, prikradol sa dedo ku dverám a čo nevidí? Kotolňa vzadu celkom ozelenela. Vysoké rastliny tuším objímali strop. Dedo – vševedo nelenil a zavolať policajtov.

Darmo policajti búchali na dvere nájomcov. Tí sa vyparili ako smrad. Ale pán Cisár si prišiel na svoje. Dostal nové šaty. S pásikmi.

Šípková Ruženka

Medzi horami a dolinami, v akomsi Šípkove, bola jedna bohatá usadlosť, známa svojím obchodovaním v širokom okolí. V čase, o ktorom rozprávame, bol práve zber úrody. Pomocníci domáceho pána zvažali vari z pol chotára obrovské zelené konope, aby ho na pril'ahlých lúkach vysušili.

Ruženka, jediná dcéra pána hôr a lúk, každý rok so záujmom pozorovala toto nezvyčajné divadlo. Konope poznala. A to nielen očividne, ale aj z rozprávok tety, ktorá jej čítala, že kedysi z konope tkali na kolovrátkoch nite na výrobu látok. Ale to bolo dávno. Vtedy vraj žila ešte jej mamička, ktorá sa pominula na následok konope. Či ochorela pri spriadaní nití alebo tkaní plátna, sa Ruženka nikdy nedozvedela. Nuž žila si bezstarostne ani princezná.

Ako však rástla, rástla v nej aj zvedavosť, načo je otcovi toľko konope. Kolovrátky nemajú a ani žiadne tkacie stroje. Zato peňazí toľko, že by si mohli dovoliť aj sto tkacích strojov či tisíce kolovrátkov. Keď na nič rozumné neprišla, skrsla jej v hlavičke myšlienka, či nie je jej otec spriaznený s nejakým tým človečikom

ako Martinko Klingáčik, ktorý pozná tajomstvo na spriadanie zlatých nití. Myšlienku zavrhla. Neverila, že by ju otec chcel prinútiť pracovať. Brr! Ale je tu ešte Šípková Ruženka! Tá sa predsa dostala ku kolovrátku. V starej knižnici našla rozprávku pod názvom Šípková Ruženka. Keď sa však dočítala, že sa Ruženka pri dotyku s kolovrátkom pichla do prsta a zaspala na sto rokov, prestala mať o zázračný kolovrátok záujem.

Múdra tínedžerka sa však nevzdala. Peňazí mala dost', a tak sa rozhodla nakúpiť obrovské množstvo konopných semiačok a vysadiť ich pozdĺž celého otcovho kráľovstva. Predstavovala si, ako zo semiačok vyrastie zelený plot, cez ktorý sa k nej prerúbe vysnívaný princ.

Žiaľ, Ruženka sa prerátala. Miesto princa s mačetou v ruke pritrieli blikotavé autá a naložili do svojich útrobov Ruženkinho otca. Na koľko rokov si posedí v inom kráľovstve, sa nedozvedela. Dúfala, že to nebude sto rokov.

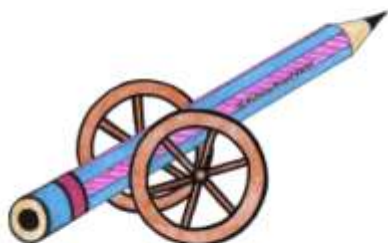
MÁRIA KUTÁKOVÁ-OPATOVSKÁ

Desatero spokojného života

- 1. Nezabúdaj, maj to v merku, že máš tolko rokóv, na kolko vyzíraš a jak sa cíciš. Buc sama sebu! Neopič sa! Hodnocá sa originály a né bar jaké atrapy.**
- 2. Nebuc vymrdzená! Furt sa smej, maj fajnú guráš a hnet bude okolo teba celý rákoš dobrých ludzí. Potom tak friško nezestárneš.**
- 3. Pamataj, že plný pudylár neni šecko, aj ket za penáze sa dá šeličo kúpyt, len zdraví a rozum né. Buc šanoblivá! Neodtafár majetek na šelijaké sprostosci! No nebuc any lakomá a nedžgaj penáze do pančuchy, šak víš, že ich môžu zežrat mole.**
- 4. Zdraví si šanuj, g dochtom radči nechodz! Najlepšá apatéka je v Božej prírode- repík na žalúdek, materina dúška na ukludnení, nochtík na hojený šelijakých rán a tak ďalej.**
- 5. Neprejídaj sa sladkoscáma doma uklohnenýma a upečenýma, alebo ot cukrpocha. Urop konec putrákom, šamrhólom, kuglofom a pocherajom! Rači jedz krumple, dzinu, kapustu, oharky! Potom budeš mat dobrý štelung a šecko na tebe bude šreklich nóbl.**
- 6. Prestan už konečne byt frajcimerka! Buc pucknédla! Už bolo dost nosená cégrov, kastrolov, pyglajzov a moréšená kludov! Ščúl je na nich rat, aby ta ofukuvali. Pekne sa vyštafíruj, nos parádne anzugy a boty na vysokém obseci, k temu pekný ridykyl, v nem špiglo, púder a lipenštift, aby si sa mohla bárkedy premaluvat. Ic aj ge ondolírke! Daj si urobyt echtovnú frufu! Nos oringle, prazlety, brošne, nech vidzá, že si neny bárdo, že na to máš.**

7. **Neponáhľaj sa a nepretekaj, šak ta šecker dočká, len zúg né. Život neni maratón. Nemosíš si ništ dokazuvat, už si dokázala! Ty víš, čo je f tebe. A tý, čo to nevidzá, sú but slepý, alebo sprostý a s tým ty nyšt nenarobíš.**
8. **Ze starým sa nevac, nerozháč si to, lebo po otchode dzecí z domu ci aj tak nigdo druhý neostane. Na to pamataj! Nemtavá žena, teplá strava, noviny, papuče, pivečko a diván, sú rodzinného ščascá a pohody záruka.**
9. **Teš sa ze života, ket slnko svící, aj ket padá snach. Spívaj si, tancuj, maluj, len né čerta na scenu! jedného už doma máš. Ten sa dá aspon schosnuvat jako atrakcija na Mikuláša na plašený šelijakých malých raubírov.**
10. **Znášaj sa pekne ze šeckýma v rodzine! Neodzi sa, nebuc nafučaná, nebelajdyguj druhých, neklebec, nešprajcuj sa, neštrengruj! Pamataj, že čo nesceš, aby robili tebe, nerop ani ty druhým, aby si nemosela banuvat, že ci ščascí a klut utékli medzi prstáma.**

Potom ta Pánbo obdarí šeckú ščedroscu a budeš ščastlivá.

MARIÁN MAKAR MRVA

Zaftra koncert nebudet, Kol'ja paterjal balalajku

Autobus sa chvel, triasol

a rútil takmer dvadsiatkou

Už sme, všetci naštvaní, netrpezlivo čakali pred najlepším hotelom Ulánbátar v Mongolsku na gitaristu Bohuša, ktorý sa za svitania vytratil s udicou z hotela - vraj na ryby. Bohuš mal dedka pytliaka, a že keď už bol starý a nemohol chodiť, plazil sa po lese v kožuchu z kanca divočáka, zberal do mecha žalude a občas si aj strelil. Vravel, že dedka si raz poľovníci neprozreteľne pomýlili s divou sviňou a zastrelili ho. Včera nám Bohuš oznámil, že na dedkovu počesť vraj pôjde na mongolskú rybačku, lebo tu je vraj toľko rýb, že po nich prejde na druhú stranu rieky bez toho, aby sa pomočil... Napriek tomu, že s rybačkou nemal žiadne skúsenosti, pri tréningu na izbe sa mu podarilo chytiť roztočeným háčikom udice bolec na svojom ľavom uchu. Konečne sa objavil o desiatej hodine mongolského času s úsmevom na tvári, udicou, bez jedinej ryby, a prvý, hrdo, a s pocitom dobre vykonanej práce, nastúpil do autobusu, ktorý isto pamätal aj druhú svetovú vojnu. Členovia trnavskej skupiny Pramene ho nasledovali so speváčkami Milkou, Valikou, zvukárom Mišom a osvetľovačom Matesom. Nastúpili aj dvaja mongolskí pracovníci ministerstva kultúry, mongolská moderátorka Ičin Chorló, náš slovenský moderátor Tónko, vedúca zájazdu Norika z pasového oddelenia Slovkoncertu a Beatka – predsedkyňa SZM Okresného osvetového strediska v Trnave, ktoré bolo vtedy zriadené Prameňom. Písal sa august 1979 a Pramene koncertovali v najväčšom kultúrnom dome Mongolska, pred ktorým sa ešte, nikým nezhodená, vypínala obrovská bronzová socha J. V. Stalina.

Jedného dňa nám naši mongolskí priatelia z ministerstva lámanou ruštinou oznámili, že „Zaftra koncert nebudet, Kol'ja poterjal balalajku,“ máme voľno, a že si vyjdeme na dennú rekreáciu do blízkeho nádherného pohoria Altaj.

Po nástupe do deduška autobusu sme sa zoznámili so šoférom Satarom, ktorý mi v kožušinovej ušanke na hlave, a zvráskavelou tvárou pripomenul Moby Dicka. Vyzeral, že je minimálne dvakrát starší, ako autobus.

V meste sme sa predierali medzi jazdcami v typických mongolských krojoch, trúbiacimi autami a aj v Československu vyrobenými autobusmi. Práve sme šli okolo kasární a videli sme, ako si jeden vojak, pod dozorom verchušky, kope jamu. Pýtali sme sa „v čem délo?“ Ičín Chorló nám povedala, že ten vojak sa nejako previnil a podľa toho, ako veľmi, bude do pol tela, alebo po krk zakopaný na 24 hodín do zeme.

Za Ulánbátarom sme začali stúpať do hôr. Dedko autobus sa chvel, triasol a rútil takmer dvadsiatkou. Tak som sa Satara spýtal, či to trošku s tou rýchlosťou nepreháňa. Nič. Možno nepočul. Napätými očami sledoval závratné priepasti pod nami. Keď sme ho ďalej podpichovali a robili si z neho „srandu“, moderátorka Ičín Chorló mi prezradila, že pred jedenástimi rokmi, 21. augusta 1968, jeden autobus so zlými brzdami a českou koncertnou skupinou Karla Duby spadol v týchto miestach do priepasti, a že sa zo šiestich cestujúcich zachránil iba kontrabasista a basgitarista Karel Vágner. Spevák a trubkár Jiří Jelínek sa zachránil tiež, ale iba preto, lebo v autobuse nebol. Vraj pár minút predtým vystúpil pred najhonosnejšou budovou čs. veľvyslanectva, aby tam niekomu odovzdal droždie, ktoré niesol až z Prahy. Neuveriteľné bolo, že skupinu Karla Duby práve viezli „povinne“ navštíviť pamätník Červenej armády, ktorá práve v tento deň vtrhla do Československa a obsadila ho s bratskou pomocou susediacich socialistických štátov. Pozrel som sa na dátum na hodinkách a zamrazilo ma. Bolo

práve 21. augusta 1979. V neblahej predtuche opakovania možných tragédií sme Satara prestali provokovať'.

V rekreačnom stredisku sme mali k dispozícii nádherný čas, neskutočne krásnu prírodu, jurtu, šachy, stolný tenis, kumis, mongolské kulinárske špeciality, pšeničnú vodku Archi a dokonca sme sa mohli pri jurte odfoťiť v tradičnom mongolskom oblečení. M sprievodcu, ktorý sa snažil hrať s naším bubeníkom Šaňom stolný tenis, ale vždy sa potácavo zahnal na backhand, až keď už bola loptička dávno za ním v tráve. Druhý sprievodca ho ospravedlňoval, že mu práve zomrel syn, a že včera mal pohreb. Ičín Chorló nás informovala, že predtým sa u nich pochovávalo tak, že nebožtíka zahrabali do piesku a nechali mu trčať hlavu. Zvieratá ho potom vyhrabali a zožrali. Šírili sa tým rôzne choroby a že dnes už pochovávajú pokrokovovo. Pýtal som sa, ako. Tak, že vykopú asi pol metra hlbokú jamu, potom príde pohrebné auto s nebožtíkom, položia ho do nej a za nimi ide autodomiešavač s betónom a nebožtíka zalejú. Tak mali zvieratá po chlebe.

Tak modrú a čistú oblohu, ako v Altaji, som ešte nikdy nevidel. Skaly mali červený nádych a v šedastej stepi vytvárali s okolím nádhernú harmóniu farieb, v ktorých sa pásli stáda hovädzieho dobytká. V roku 1979 vraj pripadalo na jedného Mongola deväť kusov hovädzieho dobytká. Mongolov bolo jeden a pol milióna a na každého z nich pripadal jeden kilometer štvorcový. V tom čase mali najmenšiu úmrtnosť na svete, ale iba preto, že deti zapisovali do matriky až po treťom roku života. Nedávno som videl dokument, že v súčasnosti má Mongolsko dva a pol milióna obyvateľ'ov.

Keď som s Matesom prechádzal okolo jedného stáda, dva býky sa začali biť. Čierny nabral bieleho pod krkom na rohy, tlačil ho pred sebou po lúke a biely rozoral kopytami zopár brázd. Mates fotil, ja som nemal nič na sadenie, a zrazu sa za mnou ozval dupot.

Otočil som sa a zistil, že okolo mňa začínajú veselo pobiehať fučiace prekrásne býky, s krvou podliatymi očami. Ustupoval som pomaly dozadu, Mates fotil a kričal, aby som im neukázal chrbát a päty.

Pohľad na ostré býčie rohy ma síce nenadchol, no podarilo sa mi vycúvať a vtedy som si uvedomil, že mám červenú košeľu, a že býky sú asi na celom svete rovnaké. Nenávidia červenú.

Keď sme sa rozjarení vracali domov, potrebovali sme si odskočiť na malú. Satar zastal a my sme sa potom rozbehli k jurte, ktorá stála neďaleko. Vtrhli sme dnu. Bola tam mongolská rodina, privítala nás a ponúkli, nie tekutý, ale tuhý kumis (kobyliie mlieko). Vyzeralo to, ako náš syr Niva, len to bolo tvrdšie a naši sprievodcovia sa rehotali a tvrdili, že je to výborné aj na potenciu. Povedali nám, že v Mongolsku je taký zvyk, že kto príde na stretnutie neskôr, musí vypiť kumis zmiešaný s Archi. A čím neskôr príde, tým väčšiu miskú musí vypiť. Tam sme vlastne zistili, ako veľmi, preveľmi, sme meškali.

V dobrej nálade sme prišli na hotel a pozvali Ičin Chorló a sprievodcov na našu dobre utajenú, 52 % -nú slivovicu.

Netrvalo dlho, prišla mongolská milícia a našich sprievodcov z ministerstva a aj Ičin Chorló vyviedli z hotela ako zločincov.

Čo s načatým večerom, povedali sme si a spustili sa do baru hotela. Živá muzika tam nebola, iba džubox za tугríky a Mongoli bez uniformy sa tam nedostali. Mongol musel byť vojak alebo policajt v službe, aby sa do baru dostal. Hovorili sme tomu Only White, čo znamená - Iba pre bielych.

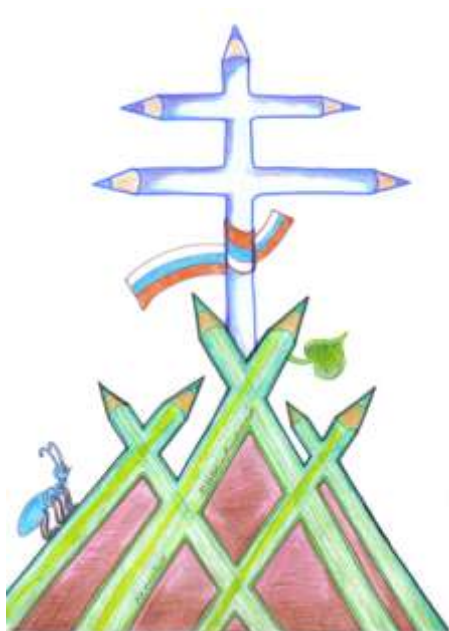
Jeden mongolský operný spevák, aby sa s nami zoznámil, došiel do baru v požičanej vojenskej uniforme. Tam ale spievať nemohol, a tak nám povedal, že keď pôjde domov, zaspieva nám pred hotelom. Boli sme vynikajúco naladení z výletu v Altaji a aj nasrdení, že nám milícia zobrala Ičin Chorló a sprievodcov, ktorí kričali lubim t'a a keď odbila záverečná, nechcelo sa nám z baru odísť. Barman aj milícia to považovali za nekorektné a jeden dôstojník z milície nás vyzval, aby sme bar opustili. Mates mu zobral šiltovku, nasadil si ju, vyhodil malého mongolského barmana spoza pultu a opýtal sa ma: „Čo si dáš?“ Dal som si škótsku whisky. To už v bare ani barman a ani milícia neboli. Keď sme vyšli z baru, zvonku sme počuli spev

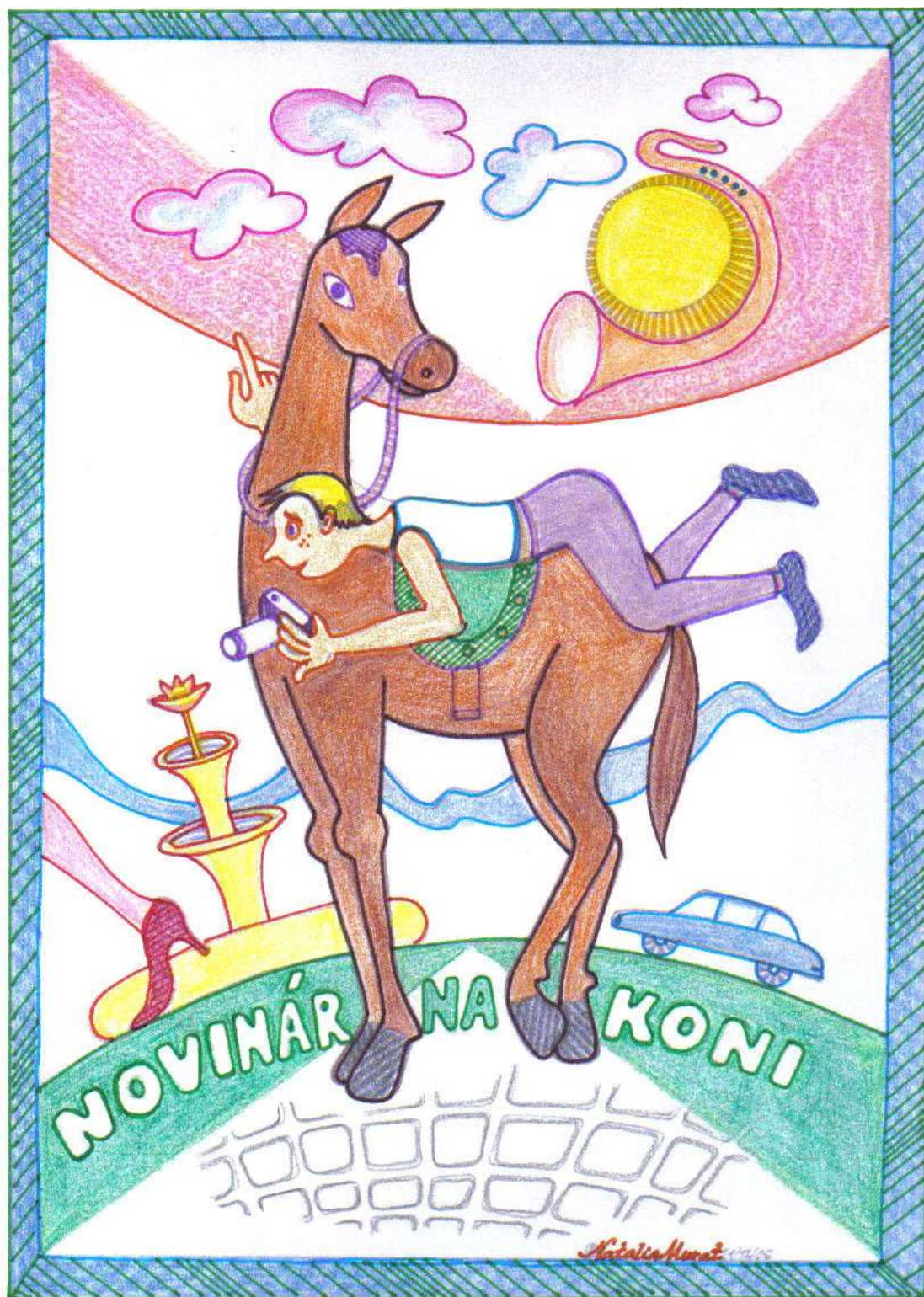
mongolského operného speváka, prerušovaného tlampačmi milície vo Volgách, ktoré nás rusky a aj mongolsky vyzývali, aby sme vyšli pred hotel. „Prečo by sme šli,“ povedali sme si, sadli si do kresiel na recepcii a kričali „Pod’te vy sem!“ . Neprišli. Vtedy sme si uvedomili, že v hoteli sme ako na cudzom veľvyslanectve, kde na nás jednoducho nemajú. Vtedy (a možno, že aj dnes) tam imunita zrušená nebola. Tak sme začali na recepcii spievať, vonku spieval mongolský operný spevák a do toho zaznievali hlásenia milície, aby sme vyšli von. Srbi majú na podobnú situáciu pekný názov – Lúda kuča, čo jednoznačne znamená blázinec.

Tak sa končil jediný voľný deň koncertného turné skupiny Pramene v Mongolsku 21. augusta 1979.

Epilogue

Niekomu zo skupiny, už neviem komu, napadlo, že keď gitarista Bohuš nechytí ani jednu malinkatú, miniatúrnu rybičku, v tej záľaha rýb, čo to vlastne chytil? No, vtedy sa dalo v Mongolsku chytiť hocičo. Niekoľko z kapely, dnes už nik nevie kto, vtedy poznamenal, že asi bol odniesť na naše veľvyslanectvo droždie, po trnafsky kvasnice.

NATÁLIA MURAT-ORAVCOVÁ

Na koho to slovo s/padne

KDE JE SEVER

**A tak nejako
sa to deje
kto vinným by mal byť
v pokoji chrápe
a koho všeličo trápi
ten trápi papier
ja naozaj neviem
kde je sever
ver či never**

NÁRAMNÉ

**Slovo
je soľou
toho cukru
čo sa v ňom
vál'ame
je to síce fikcia
ale znie to
náramne**

KOMUNÁLKY 1994

**Primátor
používa
pred voľbami
príma tón
až po nich
sa opäť
stane
obyčajným
primátom**

UDAVAČ BULVÁR

**Bulvár
(k...a,
asi aby nebola nuda)
ma udal
že som duša
nestála a bludná
a ja na to súdne
že na týchto stránkach
nech to na mňa bulvár
akokoľvek skúša
asi dlho
nepobudnem
(no a kampaň
jedným vrhom
prestala)**

RÝCHLOŽIVOT

**A život beží ďalej
bez vydýchnutia
so vzdychmi za päťami
so zmúdením
keď už je neskoro
v pohybe a súre
ďalej a viac a stále
kým ho vnímame
aspoň malíčkom na nohe**

IBA DOSŤ

**Zemeguľa brzdi
chcem zatiahnuť
tvoje uzdy
ale neviem ako
akou pákou pohnúť
ktorú pieseň ty sama
berieš za lahodnú
ktorý povel poznáš
o náš život ide
o náš kyslíkový prídel
o našu budúcnosť
aby jej nebolo odrazu
iba dost'**

NA PLTI SMÚTKU

**Na plti smútku
si potichu osamievam
a neprekáža mi nič
ani žraloky ani prievan
ani odpor k veľkým zmenám
ani fň
a voda ma unáša
ako princ na koni
kamsi do krajších začiatkov
že už nemám ani slov**

IBA PO TVOJOM

**Ach láska
nastav
krivé
zrkadlo
tomu okolo
a nech je
ako vždy
iba po tvojom**

RÁNO AKO POŠTÁR

**Ráno
ako poštár
prináša nádej
že osud
ešte počká
že láska lásku
nájde
a do večera
neopustí
preto si
každé ráno
optimizmom uctí**

LADISLAV SZALAY

Malé spomienky

Prorok Viktor Kubal

V polovici päťdesiatych rokov sme tlačili Roháča v Martine, a tak som s technickým redaktorom Viktorom Kubalom týždeň čo týždeň vycestoval na dva dni do tohto mesta. Čakali sme raz v Žiline na rýchlik do Bratislavy. Ako vchádzala lokomotíva k nástupišťu, Viktor podotkol – pozri na tú hviezdu! Lokomotívy mali vpredu veľkú červenú päťcípú hviezdu.

- Demontáž tohto režimu bude veľmi jednoduchá, odmontujú sa tie matičky, čo ju držia a bude po socializme.

Po novembri, po tridsiatich rokoch, som mu túto myšlienku pripomenul.

– Veru, demontovať hviezdy nebolo ťažké, ale čo s tými, ktorí ich kázali namontovať a potom ešte aj leštili... Ako demontovať tých?

Kuba - CHECO Y ESLOVACO

Kuba oslavovala piate výročie Castrovho režimu, oslavoval aj kubánsky satirický časopis Palante a ten pozval predstaviteľov satirických časopisov z Európy. Tak som sa dostal do Havany; bol som rád, lebo na vysokej škole som absolvoval jazyk španielsky.

Ubytovali nás všetkých v hoteli Capri, v centre starej Havany. Nevieť už, koľko mal hotel poschodí, ale na najhornejšej terase bol krásny bazén a kaviareň. Po dvoch–troch dňoch sme zistili, že plán nášho programu, ktorý nám hostitelia oznámili, je jedna vec, no skutočnosť je iná. Akcia plánovaná na deviatu sa začínala spravidla okolo pol jedenástej, a tak sme si aj pospali, aj sa šli na raňajky kúpať hore na terasu. Čašníci servírovali raňajky priamo do bazénu na plávajúcich podnosoch. Raz som si s jedným čašníkom začal rozhovor o krajine, z ktorej pochádzam. Vysvetlil som mu, že v Československu žijú dva národy, Česi a Slováci, preto sme tu z Československa dvaja, Růžička a ja. Počúval ma pozorne a kým

som ešte raňajkoval, povypytoval sa na hromadu vecí, ako to u nás chodí. Pri odchode som začul dialóg môjho čašníka s druhým čašníkom:

– Vedel si, že v Československu žijú dva národy, Checos y Eslovacos? Preto sú tu z tej krajiny dvaja.

Druhého správa zaujala.

– A ktorý z nich je ten Eslovaco?

– Ten, čo dáva prepitné...

Kak v Amerike

Bolo to v šesťdesiatom ôsmom, na návštevu redakcie Roháča prišiel hosť z Ukrajiny, šéfredaktor tamojšieho satirického časopisu Perc, čo znamená štipl'avá paprika. Doniesol nám, ako inak, do daru fl'ášu „Vodky s percem“, ktorú sme radi spoločne vypili. Po oficiálnom programe som host'a pozval večer na pohárik k sebe. Býval som vtedy v družstevnom dvojizbovom byte v celkom novom vežiaku pri Dunaji, všetko v ňom fungovalo a krátko predtým mi stolársky komunálny podnik dodal nábytok do obývačky (na mieru), takže som sa nemal za čo hanbiť. Kyjevský hosť bol bezprostredný, zhovorčivý, nijaké predstieranie dôležitosti, na akú sme boli navyknutí pri stretnutiach so šéfredaktorom moskovského Krokodila. Chcel som ho uviesť do obývačky, ale zastal v predsieni.

– Tu kto býva? – spýtal sa, ukazujúc na dvere mojej spálne.

– Ja, tam spím.

Nepovedal nič, nazrel do spálne a potom vstúpil do obývačky. Navidomoči bol prekvapený.

– Ó! – povedal.

Nábytok bol naozaj pekný, nový, moderný. Zariadenie celej izby mi vyprojektovala moja priateľka Eva, architektka, ktorá po internacionálnej pomoci emigrovala cez južnú Afriku do Spojených štátov a tam urobila kariéru, navrhovala interiéry celebritám v Beverly Hills. Čiže aj moja izba mala – na vtedajšiu úroveň – slušné parametre. Hosť sa ma spýtal, akého sovieta som členom.

- Nijakého, – odpovedal som podl'a pravdy.

Potom som ešte odpovedal na jeho viaceré podivné otázky, až som pochopil ich význam. Vedelo sa u nás, že keď sovietsky hosťiteľ pozval nášho človeka, ktorý bol v sojuze na služobnej ceste, domov do svojho bytu, tak to nebol byt toho taviářiša, ale štátny byt, ktorý mu kvôli návšteve prepožičali na jeden deň a ktorý kvalitou spĺňal kritériá bežné napríklad v Československu. Na druhý deň už v takom byte predstieral vlastníka iný taviářiš s inou návštevou. Aj súdruh z Pereca si myslel, že byt nie je môj, nebyvam v ňom, že je to normálna potemkiáda ako u nich. Pri pohárikú – mal rád víno – sa ukázal ako znalec futbalu, poznal Ajax, Benficu, Real i Bayern. Informoval som ho o futbalovej situácii u nás, že vrcholí boj o majstrovský titul, že ja som z Trnavy a že Trnava má šancu stať sa majstrom. Ak zajtra vyhrá v Trenčíne, už pred záverom ligy bude mať titul istý. Ak vyhrá Trenčín, má ešte šancu aj on. A spýtal som sa ho, či by šiel so mnou na ten zápas do Trenčína, je to cesta na dve hodiny. Autom. Nadšene súhlasil.

- Odídeme zajtra o pol tretej, kde t'a vyzdvihnem?

Šéf Perecu skúsil poslednú fintu.

- Prejdem sa pri Dunaji a prídem sem. O pol tretej zazvoním.

Zrejme skúšal, či ešte aj zajtra budem v tomto byte bývať. Súhlasil som a na jeho prekvapenie aj som tam býval.

Bol presný, nasadli sme do embéčky a vydali sa na cestu. Postupne, za Trnavou, sme sa dostali do kolóny vozidiel, trnavskí fanúšikovia sa sťahovali do Trenčína. Môj hosť sa čudoval.

- Tí všetci dostali komandirovku? Trenčín je ten istý okres ako Trnava a Bratislava?

- My nepotrebujeme povolenie pri ceste z okresu do okresu. Každý môže cestovať, kam chce. Ak má auto, ide autom. Kto nemá, ide vlakom. V Trenčíne bude dnes pol Trnavy.

Nechápal to. Pokrútil hlavou a sucho poznamenal – Kak v Amérike!

Ešte dodám, že Trnava vyhrala 2:0, stala sa majstrom republiky a v Pohári majstrov to dotiahla až po semifinále..

Boticelli

Nie je to môj príbeh. Rozprával mi ho raz v redakcii blízky kamarát, viacerými vyznamenaniami poctený výtvarník, jednoducho sa potreboval s niekým podeliť o minipríhodu, ktorú zažil na dovolenke v Taliansku. Veril mi, že tú anekdotu nebudem rozširovať a veru som ju nikdy nerozprával, až teraz, keď už jej aktérom neuškodí. A keď mi ju dorozprával, smial sa, až mu slzy tiekli.

Môj priateľ s manželkou si užívali dovolenku v krásnom meste Florencii. Obdivovali paláce, múzeá, parky a záhrady, až jedného dňa ráno môj kamarát zahlásil:

- Dnes bude na programe Boticelli.**
- Konečne, – potešila sa manželka. – Ved' vieš, že som sa do Talianska tešila hlavne preto, že si chcem kúpiť niekoľko párov topánok...**

PETER VALO

Vynálezca bakteriologickej zbrane

Mnohí sa sporia o to, kto vynášiel bakteriologickú zbraň. Keby sme veľmi pátrali, iste by sme sa do počuli o menách vážených vedcov, ktorých tento objav nijako nectí. Ja však viem, že medzi objaviteľmi mohol byť zdravotník slovenskej armády, ktorý bol pôvodným povolaním bača a na východnom fronte slúžil na ošetrovni pod doktorom nadporučikom Karolom Virsíkom. Profesor Virsík spomínal, že bača Žubor bol jeden z najschopnejších ľudí. Nebolo situácie, z ktorej by sa nebol vynášiel. Medzi prvými pochopil, že vojna môže byť aj kšeft, lebo predať a kúpiť sa tu dá všetko. Nadporučík denne fasoval desať slovenských cigariet – egyptiek. Keďže doktor nefajčil, bača Žubor ich s radosťou vykšeftoval s Nemcami za francúzsky šampus. Za túto činnosť mohol po vojne urobiť kariéru v rastúcich radoch odbojárov. V rozhovore pre niektoré noviny by vyhlásil, že prekšeftovanými egyptkami zvyšoval u hitlerovských vojsk riziko ochorenia na rakovinu pľúc.

Na fronte nezabíjali ľudí len bomby ale aj škvrnitý týfus. V ned'alekom nemeckom lazarete hrávali stále častejšie pieseň o mŕtvom kamarátovi. To znamenalo, že práve pochovávajú ďalšiu obeť týfusu. Keď Nemcom zomrel aj lekár, musel prevziať lazaret Karol Virsík. Vojakov s horúčkami dal vyzliecť, oholiť, natrieť petrolejom a šaty spáliť. Až potom ich prijímal na ošetrovňu. Škvrnitá smrť sa zastavila.

Nemecké zdravotníctvo bolo d'alej ako naše. Lekári sa spoliehali na vakcínu. Čistotní Nemci zabudli na to, že týfus prenáša šatová voš. V boji proti všiam sa najväčšmi vyznamenal práve bača Žubor z Oravy. Podľa ľudovej tradície napchal svoje a doktorove šaty pod konské sedlo. Potom zviera popreháňal, kým sa nespenilo. Modernú nemeckú vakcínu sme síce nemali, ale bača Žubor z domu vedel, že vši odpudzuje konský pach. Žuborov objav síce spôsobil, že osadenstvo ošetrovne smrdelo ako spotené kobyly, ale vši nemal nik. Kde nebolo vši – nebolo týfusu.

Raz doktor Virsík pristihol baču, ako tie vši vyberá zo starých vojenských mundúrov a odkladá si ich do fl'aše. Bača mu s lišiackym úsmevom vysvetlil prečo. Ktosi mu napísal: „Bača, notár ti chodí za ženou“. Objaviteľ protivšej prevencie Žubor sa rozhodol, že po návrate z vojny vysype všetok ten hyd cudzoložníkovi do postele. Bača Žubor netušil, že vynašiel bakteriologickú zbraň. Profesor Virsík sa s ním stretol vari päťdesiat rokov po vojne. Na epizóde so všami sa obaja dobre nasmiali. Bača Žubor svoj vynález nikdy nepoužil, ani si ho, na rozdiel od učených vedcov zvučných mien, nedal patentovať. Namiesto takýchto vražedných hlúpostí sa s láskou venoval svojej rodine.

BEATA VARGOVÁ-KURACINOVÁ

VARIÁCIE NA ONÉ

ONÉ V ZÓNE

**Našince stretneš aj v Bonne.
Bude ci spomínat oné.
Obidvá budete presný,
oné je slovičko pre sny
f cudzej aj v domácej mene.**

ONE, TWO

**Medzi ludma zablúdzilo oné.
Očuly ho plakat f telefóne.
Zachrányt ho scel aj jeden
Angličan,
urobil si z neho celkom inšé -
van.
Čo je naše oné len také nyšt?
Noné?**

NIGDY NEZEBER ONÉ

**Neondzi sa kamarád,
nemal si to oné brat.
Ščúl si celý vyondzený,
vypráváš, že to tag neny.
Je to oné na kvadrát.**

HOVENÝ

**Ked zbadáte oné
lítat na balóne,
neropte žádnú panyku,
oné sce lýtat bes kriku,
hovet pri plafóne.**

ZÁZRAKY A MINDRÁKY

**Ket sceš spáchat lexikálne
zázraky,
slofko oné je stvorené na taký.
Fungl celá gramatyka
pocichučku f kúte vzlyká.
Má z oného oné – mindráky.**

UNYVERZUM – ONÉVERZUM

**Oné je najmenšá jednotka
hmoty.
Šikovne podlýzá vedecké ploty.
Vetci ho hledajú, na to ber rum!
Šak celý vesmír je onéverzum.
Žeby ho stopily lakomí Škóty?**

ZAŠČIŠČANÁ ZÁŠČITA

**Ruskí tovarišči, čo nás
zaščiščaly,
najščasnejše ščascí ščedro
slubuvaly.
Neból ho len kúščik, ale celý
stoch,
mosely ho dovést direk na
tangoch.
Ščulek sa z nych staly
karlovarskí krály.
PS
Zaščiščané ščascí ščaplo
národ malý.**

SLOPACÍ, LÚCHACÍ

**Slováčisko odjagživa koštuval
pálenku.**

**Po robote zakaruval prveči do
šenku.**

**Huba mu už chlopotala od rána,
nygdo nescel najeduvat ožrana.**

**Šag je to tag doščuleky,
božénku!**

ĎEBÍL

**Manželstvo ví friško spravit aj
z génia d'ebíla.**

**Štatistiky rozvodóf sa f temtok
vóbec nemýlá.**

**Ked má vynést smeci taký
gényjus,**

**hned sa zmený na d'ebíla, len to
skús.**

**Spraf si račik šecko sama, ked
nesceš byt nemilá.**

ŠPÁSY

**Trnafské dzifčence lúbá šecký
špásy,**

**s pohledných štramákóf srandu
urobá si**

**len takú akurát, direk na
zasmáci.**

**Šag dobrú náladu nygdo
nepotplací.**

**Bez nej by zme boli jako prázné
klasy**

AJ KEBY NA CHLEBA NEBOLO

**Kolko čertóf s tebu šije
ket si blísco poézie?**

**Celé peklo, celé nebo
ces pleco ci kuká, lebo
srandu nygdo nezabije.**

HUMOR_ZASINÁČ.SK 2012

Zborník Fóra humoristov

Zostavila: Benjamína Jakubáčová
Zodp. red.: Lívia Koleková
Ilustrácie: Natália Murat-Oravcová
Vydala: Knížnica Juraja Fándlyho v Trnave
Miesto vydania: Trnava
Rok: 2012
Rozsah: 57 s.
ISBN 978-80-88695-34-9